

„Ко се мача лати, од мача и страда“. Иако, разуме се, далеко од тога да је нешто драматично „пострадао“, остаје ипак утисак да је Александар Вучић, који је тему реконструкције владе отворио и форсирао готово пет месеци, и њоме витлао као неком врстом мача над главама коалиционих партнера и својих страначких сабораца, на крају из ње изашао нешто слабији него што је био пре него што је у ту причу ушао.

Дилема је само да ли се „први потпредседник“ (којег колеге у влади већ одавно, скраћено и тачно, зову напросто „Први“) само тренутно преиграо и префорсирао, или је ово наговештај његовог преласка зенита и почетка промене односа снага.

А позиција се чинила готово апсолутно добитна. Захтева се радикална реконструкција владе ради њеног бољег функционисања, а заправо се жели радикална промена односа снага и ресора у сопствену корист. А ако партнери на то не пристану – ето „објективног“ повода за пад владе и нове изборе на којима би СНС и њен лидер капитализовали свој високи рејтинг. Па где је онда запело? Пре свега, ствар је предуго трајала и с временом постајала све провиднија. А у неком тренутку је постало јасно и то да је претња ванредним изборима Вучићев прилично неуверљив блеф, поготово када су се против њих изјаснили и у Бриселу и Вашингтону. И када је против избора врло експлицитно устао и Томислав Николић и практично отворено подржао Ивицу Дачића у причи о реконструкцији.

Другим речима, испоставило се да је Вучић, чија је моћ у претходних годину дана расла готово геометријском прогресијом, први пут морао мало да се повуче – и да су, упркос великом труду да се то медијски забашури (велики наслови: „Вучић спасао владу“), сви видели то његово повлачење. Тако је Дачић – макар за овај пут – вешто ескивирао спремљену замку.

Крхко примирје пред почетак коначног обрачуна

Пише: Ђорђе Вукадиновић
среда, 07 август 2013 02:39

Нема сумње да Вучић до даљег остаје главни српски политички фактор, у чијим рукама ће се и даље налазити и највећи нож и највећа погача. Али, сем уколико у наредним данима не уследи још неки драматичан обрт, може се рећи да ипак највероватније више неће бити онолико доминантан колико је то био пре само неколико седмица.

Пре свега, ова ситуација је означила и неку врсту повратка Томислава Николића, који се након неславног одласка из Београда из косовске Младановићеве владе фактички дистанцирала био прилично повлачио и углавном не претрпевао протоколрне функције и бочну подршку косовској политици владе.

Такође, чини се да је Вучић, као и многи пре њега, потценио Дачићев осведочени инстинкт за самоодржањем, али и – што је много важније – (не)спремност странаца (читај, Запада) да му допусте да након брзих превремених избора преузме апсолутну власт. Они више воле да имају два или неколико политичких актера који се међусобно боре и надмећу за њихову наклоност, него да све препусте у руке једном, ма колико он лојалан, конструктиван и кооперативан био.

Ако Вучић тога већ није био раније свестан, сада је могао да се увери. А могао је то да види и на примеру Бориса Тадића, који је тамо крајем 2008. и почетком 2009. такође био на врхунцу моћи и популарности (рејтинг висок, опозиција у расулу, идилични односи са међународним факторима) и који се такође ломиио да ли да ту популарност капитализује

Пише: Ђорђе Вукадиновић
среда, 07 август 2013 02:39

расписивањем ванредних парламентарних избора и тако се ослободи или СПС-а или Г17, а можда чак и једних и других, и самостално – уз помоћ мањинских странака – формира владу. Није то учинио, између осталог, и зато што су странци били против тога. А и Дачић и Динкић су му у то време нападно и усрдно исказивали своју лојалност.

Наравно, имала је ова реконструкција и других ефеката. Дословно хиљаде текстова и стотине насловних страница посвећених бескрајним спекулацијама и лицитацији на тему ко остаје, а ко одлази, то јест, испада из „куће великог брата“ у Немањиној потпуно су и физички испунили медијски простор и у други или трећи план гурнули све остало – од свакодневних поскупљења до имплементације Бриселског споразума . Узгред, камо среће да су се српски медији упола тако детаљно и минуциозно бавили узроцима и последицама Бриселског споразума са Приштином, а не да о току и детаљима тих разговора врло често морамо да се информишемо из страних, или чак приштинских извора.

Шта је још ново? Дачић је први пут после годину дана показао одлучност и деловао као (скоро!) прави премијер. Онај ко избаци Динкића из владе свакако може да рачуна на макар неки поен у бирачком телу – тиме је Дачић добио ветар у леђа да без већих потреса може реконструисати своје потпредседнике, а малчице је поправио и негативан биланс у самеравању са Вучићем.

Дакле, Дачић је политички профитирао (што, опет, не значи и да је решио све своје проблеме), без обзира што је буквално сахранио свој „коалициони капацитет“ и без обзира на више него умесно питање које му и УРС и СНС ових дана постављају – како то да је пре годину дана Динкић био толико важан и добар да Дачић без њега ни по коју цену није хтео да уђе у владу, а данас је, пак, тако црн да Дачић са њим неће ни по коју цену у влади да остане?

Највећи цех је, за промену, платио Млађан Динкић и његов УРС, који је испао нека врста жртвеног јарца и чијом политичком кожом је плаћена ова – по свим индицијама – привремена и неискрена обнова коалиционог завета између СНС-а и СПС-а. То обично тако и бива, најпре страда најслабији тријумвир, пре него што се за гушу дохвате двојица

Крхко примирје пред почетак коначног обрачуна

Пише: Ђорђе Вукадиновић
среда, 07 август 2013 02:39

главних. Тешко да ће за Динкићем и УРС-ом ико зажалити, али је ових дана ипак било напросто мучно гледати бројне ликујуће епитафе, „храбре“ текстове, изјаве и ограђивања од Динкићевог лика и дела оних који су годинама са њим дували у исту тикву.

Да ли ће односи у влади сада бити бољи? То је врло мало вероватно, јер ни до сада ти односи нису били лоши због анимозитета између Мркоњића, Обрадовића, Петковића, Сузана Грубјешић и Алисе Марић, већ је шкрипало у самом врху. А тешко да ће сада, након једне Дачићеве (полу)добијене рунде, шкрипати мање. (Напротив. Већ се обнављају прозивке Дачића за везе са Шарићима и „Мишом Бананом“.) Не значи да ће зато што сада унутра има мање партнера бити и мање сукоба. Само ће разлаз, када до њега дође, бити отворенији и беспштеднији. И, разуме се, једнако мутан, непринципијелан, мучан и личан као и до сада.

(Политика-НСПМ)